

בתוככי המדונה — י"ד פרי

לך, רבי שמעון בן יוחאי
לך, אך לך, נאווה תהילה.
שור נא והבט, שם ממרומיך
בפנים הבוערות - לוחטות:
שם, בתוככי הלהבה הנשאת מעלה
מעלה -

בלשונות האופלות ואינן מתאפלות
שם -

חי, מתחינה האדם, היהודי, הישראלי.
נשמתו בוקעת, זוהרת ---
גופו יוקד על מוקדות השנים, הנמנים
ועזיין לוקט הוא בשירה
אדירה ---
איומה ---

ואני -

גחל - אש אלי לחש ; -

"התזכרני ממדורות אושביץ מינדק?"

התזכרני עת הבעירוני - הבער ?

פיצד לחך הוא את בשורי -

הוא - את עם ישראל כולו, צאן נשים וטרף

בלא פלגותיו -

ומעל ממרום נטפה דמעת - אֱלֹהִים
 ותכבני קמֵא -
 ואני אֲזו נשבעתי -
 כה הוסיף -
 "אֲקַחְהָ נְטֹפֶת דָּמַע לֹהֲטָה
 וְאֲדַלְקָהּ הָאֹר לְאוּמָה ---"
 הנה הוא פֵּעַת בְּתוֹכְכִי הַמְדוּרָה,
 וסביביו נשערה,
 רוקני חבורה ---
 ואזכור הגחל -
 עת ניצת ללהבה באי פעם אחרת
 בשעה ובעת פה מוֹנֶרֶת ; -
 ליל שבת קודש.
 עלטה מסביב, רק מדורת אש לפידית
 עוד תאיר ותבער.
 וסביב סביב המדבר.
 וליד המדורה ענת חילי ישראל,
 מזופי זקנים פגיהם,
 ופיהם בשירה חרישית.
 שקט כפל -
 ובירפתיים - נאבים שנים :
 מנה -
 אשר שבת אֱלֹהִים על פניו, ובקבו.

ומזה - אשר דמעת אלוקים כבמה אש-אמונתו.

וגר- לפיר אש- של שבת ---

ושיתה של ויפוח ---

של אחים -

והגחל- אשר ניצת בדמעתו מני אז -

יזקד בכוחו מתלהב, מתעפר -

מתגבר -

לקאן - "דמעה"

ולקאן - "אש"

ופולנו אחים לבצרה!

"פולנו אחים לבצרה"

ולאש

ולאור

ולחום! ---

שמא בזכותך -

רבי שמעון!